

ВИМОГИ
щодо рівня мовної компетентності* осіб, які претендують
на зайняття посади державної служби

Знання:

функцій державної мови; історії становлення української мови як державної;
лексичного складу і граматичної будови української мови;
значення власне українських і запозичених слів;
фонетичної будови української мови, орфоепічних норм, закономірностей звукових змін (чергування звуків, подовження приголосних, спрощення в групах приголосних);
правил орфографії та пунктуації;
стильової диференціації мови;
типів словників української мови та їх призначення.

Володіння:

загальноповсякденною лексикою і фаховою термінологією;
навичками побудови словосполучень і речень;
усним і писемним літературним мовленням;
засобами милозвучності української мови.

Вміння:

вживати апостроф і м'який знак в українських та іншомовних словах;
відмінювати загальні і власні назви (імена, прізвища, географічні назви, назви установ тощо); використовувати відмінкові форми іменників;
відмінювати прикметники; вживати вищий і найвищий ступені порівняння; утворювати присвійні прикметники;
відмінювати займенники;
відмінювати числівники; поєднувати числівники з іменниками;
використовувати особові форми дієслів у різних часових та способових формах;
вживати прийменники у/в; з/із/зі/зо; над/наді тощо;
вживати сполучники сурядності та підрядності, а також сполучні слова для побудови складних речень;
писати складні слова разом, окремо і через дефіс;
утворювати і використовувати складноскорочені слова (аббревіатури).

Застосування:

формул вітання, прощання, вибачення, подяки тощо;
словників української мови (орфографічного, тлумачного, іншомовних слів, перекладних словників тощо);
українських відповідників до поширених конструкцій російської мови, зокрема з прийменниками "в", "из-за", "около", "по", "при", "у"; з активними дієприкметниками теперішнього часу; із стійкими сполуками тощо;
розділових знаків у простому і складному реченнях;
розділових знаків для виокремлення звертань, однорідних членів речення, відокремлених означень, додатків, обставин, вставних і вставлених слів, словосполучень, речень;
розділових знаків для оформлення прямої та непрямої мови.

Розрізнення:

понять "українська мова" і "українська літературна мова";
української літературної мови і діалекту;
антонімів, синонімів, омонімів, паронімів;
однозначних та багатозначних слів;
слів у прямому і переносному значенні.

* Мовна компетентність — знання мови, її норм, правил та закономірностей функціонування в різних сферах суспільної діяльності. Державний службовець повинен володіти мовною компетентністю, яка передбачає розуміння структури мови, знання особливостей її словникового складу та граматичної будови, правил написання слів та їх використання в різних функціональних стилях, зокрема в офіційно-діловому. Мовна компетентність державного службовця включає знання про функціонування і системну організацію української мови на рівнях лексики, граматики, фонетики і фонології, орфографії, орфоєпії, пунктуації.